

UZASADNIENIE

(w części dot. oskarżonego R. K.)

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (1), R. K. oraz Ł. R. zamieszkują w P., woj. (...), są oni w podobnym wieku, łączą ich relacje koleżeńskie. R. K. urodził się w dniu (...) w Ś. (wywiady środowiskowe dot. M. G. (1) k. 383-383v, dot. Ł. R. k. 392-392v i dot. R. K. k. 397-397v, dane o podejrzanym k. 523).

W dniu 13 stycznia 2014 roku oskarżony R. K. nie poszedł do szkoły. Około godziny 13.00 udał się on do Baru (...), znajdującego się w P., przy ul. (...), żeby wypić piwo. W barze przebywał z M. G. (1), K. W. (1) i P. L.. Kilkakrotnie w ciągu dnia oskarżony R. K. wchodził do baru i wychodził z niego, wypił kilka piw o pojemności 0,5 litra (wyjaśnienia R. K. k. 83-85, k. 782-784v). W trakcie spożywania alkoholu, gdy R. K., M. G. (1) i Ł. R. spotkali się, M. G. (1) wpadł na pomysł dokonania napadu na Bar (...). Ł. R. nie chciał na powyższe przystać i brać udziału w tym napadzie, ponieważ toczyło się wobec niego postępowanie w związku z kradzieżą kwoty 15 000 zł na szkodę I. K. i J. K. i nie chciał on narażać się na dalszą odpowiedzialność karną. W związku z powyższym w rabunku wzięli udział M. G. (1) i R. K. (wyjaśnienia R. K. k. 82-84, k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, wyjaśnienia M. G. (1) k. 106-109, k. 781v-782v, wyjaśnienia Ł. R. k. 342-345, k. 499-500).

Następnie M. G. (1) udał się do domu przy (...) w celu zabrania starych ubrań, w które mogliby się przebrać do napadu, żeby pracująca tam barmanka ich nie rozpoznała. Oskarżeni byli bowiem częstymi klientami przedmiotowego lokalu. M. G. (1) przyniósł ubrania do zamaskowania swego wyglądu w siatce z logo sklepów (...) (wyjaśnienia M. G. (1) k. 106-109, wyjaśnienia R. K. k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784). Oskarżeni przebrali się na klatce schodowej jednego z bloków przy ul. (...) w P.. R. K. i M. G. (1) ustalili, że M. G. (1) odwróci uwagę barmanki, a R. K. zabierze w tym czasie kasę fiskalną, w której spodziewali się znaleźć pieniądze z dziennego utargu (wyjaśnienia R. K. k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, wyjaśnienia M. G. (1) k. 106-109, k. 781v-782v, wyjaśnienia Ł. R. k. 342-345, k. 499-500). Obydwaj oskarżeni o godzinie 21.47 wbiegli do przedmiotowego baru (zeznania B. S. (1) k. 18-18v, nagrania z monitoringu Baru (...) k. 44). D. A., która w barze pracowała jako barmanka - kelnerka stała przy kasie za ladą. M. G. (1) pochylając się nad ladą i wymachując rękoma i trzymanymi najpierw w prawej, a później w lewej dłoni nożyczkami krzychał, że jest to napad (wyjaśnienia R. K. k. 82-84, k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, wyjaśnienia M. G. (1) k. 106-109, k. 781v-782v, zeznania D. A. k. 2-3, k. 79-80, k. 297-299, k. 786-788, nagrania z protokołów oględzin płyty CD z zapisem monitoringu wraz z rzutami zdjęć k. 64-74, nagrania z monitoringu znajdujące się na płycie CD na k. 44). Początkowo D. A. nie uwierzyła, że sprawcy naprawdę zamierzają dokonać napadu, pomyślała, że to żart (zeznania D. A. k. 2-3, k. 79-80, k. 297-299, k. 786-788). W tym czasie R. K. zaczął kierować się za ladę, gdzie znajdowała się kasa. M. G. (1) także podbiegł za ladę, zaczął szarpać D. A., demonstrował jej trzymane w ręku nożyczki, którymi jej groził. R. K. znajdował się w bardzo bliskiej nich odległości, spokojnie kierował się w stronę kasy fiskalnej. M. G. (1) i D. A. podczas szarpaniny i przepychanek, przesunęli się w kierunku zaplecza, gdzie dalej się szamotali. R. K. wyrwał kasę fiskalną, rzucił ją o podłogę, zabrał ją i wyszedł z baru (wyjaśnienia R. K. k. 82-84, k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, wyjaśnienia M. G. (1) k. 106-109, k. 781v-782v, zeznania D. A. k. 2-3, k. 79-80, k. 297-299, k. 786-788, nagrania z protokołów oględzin płyty CD z zapisem monitoringu wraz z rzutami zdjęć k. 64-74, nagrania z monitoringu znajdujące się na płycie CD na k. 44). W tym czasie na zapleczu cały czas trwały zmagania D. A. z drugim napastnikiem – M. G. (1), podczas których popchnął on D. A. na stojącą tam lodówkę i ugodził nożyczkami w prawe udo (wyjaśnienia M. G. (1) k. 106-109, k. 781v-782v, zeznania D. A. k. 2-3, k. 79-80, k. 297-299, k. 786-788). Spowodowało to u niej obrażenia w postaci rany klutej otwartej uda prawego, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni (opinia w sprawie obrażeń ciała 19 letniej D. A. k. 77-78). D. A. była w szoku, nie wiedziała co robić, zadzwoniła więc do koleżanki A. S. (1), która kazała jej zawiadomić Policję, co też pokrzywdzona uczyniła. Zawiadomiła ona również o przedmiotowym zdarzeniu właściciela lokalu Bar (...) – G. M. (zeznania D. A. k. 2-3, k. 79-80, k. 297-299, k. 786-788).

W kasie fiskalnej marki P., którą sprawcy zabrali nie było pieniędzy, nie posiadała ona kasetki na pieniądze, służyła jedynie do nabijania paragonów (zeznania D. A. k. 2-3, k. 79-80, k. 297-299, k. 786-788, zeznania G. M. k. 45-45v, k. 785-785v). Wartość powyższej kasy to 1200 zł (zeznania G. M. k. 45-45v, k. 785-785v).

Sprawcy w tym czasie uciekli z miejsca zdarzenia i przebrali się w swoje poprzednio noszone ubrania. R. K. zauważył, że w kasie fiskalnej, którą zabrał nie ma pieniędzy i wyrzucił ją na trawnik przy ul. (...)w P. (wyjaśnienia R. K. k. 281-284, k. 303-305, k. 482-483, k. 782-784, protokół przeszukania miejsca porzucenia kasy fiskalnej k. 54-55v, materiał poglądowy k. 413). M. G. (1) wyrzucił natomiast zabrane z domu nożyczki, którymi zranił D. A. na placu zabaw przy (...) w P. (wyjaśnienia M. G. (1) k. 107-109, k. 781v-782v). Oskarżony R. K. ponownie spotkał się z Ł. R., opowiedział mu przebieg napadu. Następnie udali się razem do sklepu (...) przy ul. (...) w P. w celu zakupu piwa. Gdy zauważyli Policję z psami patrolowymi, przestraszyli się i uciekli w różnych kierunkach (wyjaśnienia R. K. k. k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, wyjaśnienia Ł. R. k. 342-345, k. 499-500). R. K. udał się do mieszkania swojej przyrodniej siostry D. C., która zamieszkuje przy ul.(...). Następnie w tym mieszkaniu zjawiał się także M. G. (1) (wyjaśnienia R. K. k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, wyjaśnienia M. G. (1) k. 107-109, k. 781v-782v, zeznania D. C. k. 60-61, zeznania P. C. k. 90-93). Obaj mężczyźni spędzili tam czas do ok. godziny 23.00, po czym wyszli i razem z Ł. R. udali się na stację benzynową „u G.” w K. i tam kupili wódkę Żubr o pojemności 0,5 l za pieniądze, które posiadał Ł. R., po czym udali się do domu, w którym mieszkał R. K. w P. przy ul. (...) (wyjaśnienia R. K. k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, wyjaśnienia Ł. R. k. 342-345, k. 499-500, wyjaśnienia M. G. (1) . 107-109, k. 781v-782v). Po drodze legitymował ich patrol Policji (zeznania Z. K. (1) k. 508-508v). W domu oskarżonego wypili zakupioną wódkę w towarzystwie (...), kuzyna R. K.. Następnego dnia R. K. został zatrzymany w swoim domu przez funkcjonariuszy Policji w sprawie niniejszej (wyjaśnienia R. K. k. 281-284, k. 303-305, k. 470-473, k. 482-483, k. 782-784, zeznania K. W. (2) k. 86-89).

Stanowisko oskarżonego R. K. nie zmieniało w ciągu całego procesu. Zarówno podczas postępowania przygotowawczego, jak i w toku rozprawy głównej przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Rozbieżności występowały co do treści składanych wyjaśnień dotyczących okoliczności czynu, o popełnienie którego został oskarżony.

Podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego w dniu 15 stycznia 2014 roku oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obszernie zrelacjonował on wydarzenia z dnia 13 stycznia 2014 roku. Jako pomysłodawcę napadu na Bar (...) wskazywał siebie, podawał także, że ubrania, których on i M. G. (1) użyli podczas rozboju należały do niego. R. K. wyjaśnił, iż M. G. (1) miał ze sobą coś ostrego, lecz twierdził, że nie wiedział o tym wówczas, a dowiedział się dopiero jak został zatrzymany (k. 83-85). Następnie podczas przesłuchania w dniu 16 stycznia 2014 roku oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Twierdził jednak, że nie pamięta, kto razem z nim uczestniczył w przedmiotowym napadzie. Ponownie przyznał, że to był jego pomysł, aby dokonać tego napadu. Oskarżony wyjaśnił, że poprzednie wyjaśnienia złożył dobrowolnie i nikt go nie zastraszał, aby złożył wyjaśnienia określonej treści. Swoje odmienne wyjaśnienia tłumaczył niepamięcią z uwagi na stan upojenia alkoholowego (k. 110-111). Podczas przesłuchania na posiedzeniu Sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania w dniu 17 stycznia 2014 roku R. K. przyznał się do zarzucanego mu czynu, podkreślił, iż dopuścił się go pod wpływem alkoholu i że chciałby przeprosić pokrzywdzoną i pokryć koszty (k. 141-141v). Następnie podczas przesłuchania przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdniku w dniu 28 lutego 2014 roku wyjaśnił, iż to M. G. (1) i Ł. R. namawiali go do dokonania napadu, oskarżony M. G. (1) miał już przygotowane ubrania celem zamaskowania się. Wskazał on, iż pomysłodawcą dokonania przestępstwa był M. G. (1). Wspólnie ustalili, że G. odwróci uwagę barmanki, a K. zabierze kasę fiskalną. Oskarżony twierdził jednak, że M. G. (2) nie precyzował, w jaki sposób zajmie się barmanką. R. K. wyjaśnił, iż po tym, jak zobaczył, że w kasie nie ma pieniędzy, wyrzucił ją na trawę przy ul. (...) w P.. Oskarżony wyjaśnił, że gdyby w kasie były pieniądze, to podzieliliby je pomiędzy siebie z G. i R., przy czym R. miał dostać mniejszą część z uwagi na fakt, że jego udział miał polegać wyłącznie na pilnowaniu ich rzeczy podczas, gdy oni dokonywali rozboju. Wyjaśnił także, że wyraźnie zaznaczył kolegom podczas tamtej nocy, że nie chce więcej brać udziału w planowanych przez nich przestępstwach. Podkreślił on, że nie wiedział, że M. G. (1) będzie posługiwał się nożyczkami podczas napadu i dowiedział się o tym dopiero na Policji, a gdyby wiedział, to nie zdecydowałby się

na dokonanie tego rozboju. R. K. wyraził skruchę, wyjaśnił, że żałuje tego co się stało i chce zmienić swoje życie (k. 281-284). Podczas przesłuchania w dniu 7 marca 2014 roku R. K. podtrzymał swoje dotychczasowe wyjaśnienia, podkreślił, że żałuje swojego czynu, chce zerwać wszelkie kontakty z kolegami z P. i kontynuować naukę (k. 303-305). Następnie w dniu 25 marca 2014 roku oskarżony złożył kolejne obszernie wyjaśnienia dotyczące przedmiotowego zdarzenia. Wyjaśnił, iż nie widział, czy M. G. (1) trzymał coś w ręku i że nie rozmawiali wcześniej o żadnym nożu ani nożyczkach. R. K. twierdził, że jego wcześniejsze wyjaśnienia nie są do końca spójne, ponieważ chciał on wziąć winę na siebie i nie obciążać M. G. (1), a tym samym i siebie, obawiał się utraty reputacji w P. z uwagi na fakt, iż zaatakowali bezbronną dziewczynę. Podał on ponadto, że obawiał się Ł. R. i jego kolegów, dlatego składał wyjaśnienia odmiennej treści. Ponownie podkreślał, że żałuje swojego zachowania i chce skończyć z takim postępowaniem (k. 355-360). Podczas konfrontacji z Ł. R. w dniu 10 kwietnia 2014 roku R. K. potwierdził swoje wyjaśnienia. Podnosił ponadto, że wyjaśnienia jakie składał w dniu 15 stycznia 2014 roku na k. 83-85 akt zostały na nim wymuszone przez przesłuchujących go funkcjonariuszy. Wyjaśnił, iż miał wcześniej konflikt z Ł. R. i się go obawia (k. 470-473). W dniu 29 kwietnia 2014 roku R. K. został ponownie przesłuchany. Podtrzymał swoje wyjaśnienia złożone w dniu 28 lutego i późniejsze. Oskarżony wyjaśnił, że zarówno on, jak i M. G. (1) szli dokonać tego napadu bez żadnych narzędzi (k. 482-483). Podczas przesłuchania na rozprawie głównej przed Sądem Okręgowym w Lublinie w dniu 17 grudnia 2014 roku oskarżony R. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdził swoje wyjaśnienia na k. 110-111, k. 141-141v, k. 281-284, k. 303-305, k. 355-360, k. 470-473, k. 482-483. Co do wyjaśnień na k. 84v oskarżony wyjaśnił, iż powiedział, że dowiedział się, że G. miał coś ostrego jak został zatrzymany, Policja powiedziała mu, że G. przyznał się do ostrego narzędzia i dlatego tak wyjaśniał. Ponadto R. K. wyjaśnił, iż na pomysł napadu wpadł G., a wcześniej wyjaśniał odmiennie, bo chciał wziąć winę na siebie. Po odtworzeniu nagrań z płyty CD z monitoringu Baru (...) znajdującej się na k. 44, oskarżony wyjaśnił, że nie widział przedmiotu widocznego na nagraniu, ponieważ się nie przyglądał (k. k. 782-784).

W ocenie Sądu na wiarę zasługują wyjaśnienia oskarżonego złożone podczas rozprawy głównej przed Sądem Okręgowym w Lublinie w zakresie dokonania rozboju w Barze (...), podziału ról ustalonego pomiędzy R. K. i M. G. (1), a także wyjaśnienia, które składał on wcześniej, a potwierdził podczas rozprawy głównej. Wyjaśnień, których oskarżony nie potwierdził Sąd nie uznał za wiarygodne z uwagi, na fakt, iż jak sam oskarżony podawał składał wyjaśnienia odmiennej treści, ponieważ chciał wziąć winę na siebie i nie obciążać M. G. (1). Wyjaśnienia R. K. w części, w której Sąd obdarzył je wiarą korespondują w pełni z wyjaśnieniami M. G. (1), złożonymi podczas rozprawy głównej (k. 781v-782v) i potwierdzonymi przez niego wyjaśnieniami na k. 106-109, k. 136-136v, k. 215-215, k. 277-279 oraz k. 348-350. Wyjaśnienia te uzupełniają się także z wyjaśnieniami Ł. R. (k. 342-345, k. 499-500), oraz zeznaniami pokrzywdzonej D. A. (k. 2-3, k. 79-80, 297-299, k. 785v-789). W ocenie Sądu nie zasługują na wiarę wyjaśnienia R. K. w zakresie, w jakim podaje on, że nie widział, by podczas przedmiotowego rozboju M. G. (1) posługiwał się i wymachiwał w stronę pokrzywdzonej ostro zakończonymi nożyczkami lub innym podobnym narzędziem. Jak jednoznacznie można dostrzec na nagraniu z kamer znajdujących się w Barze (...) (płyta CD k. 44) R. K. znajdował się w bardzo bliskiej odległości od M. G. (1), który demonstrował D. A. trzymane w ręku nożyczki, groził nimi. W ocenie Sądu nie jest możliwe, by w tych okolicznościach R. K. nie widział przedmiotowych nożyczek, bowiem są one obiektywnie widoczne dla stojącej tuż obok drugiej osoby.

Ustalając wskazany wyżej stan faktyczny Sąd oparł się ponadto na zeznaniach świadków. W ocenie Sądu za wiarygodne należy uznać wyjaśnienia współoskarżonego o dokonanie czynu wskazanego w pkt I i III aktu oskarżenia M. G. (1) (k. 106-109, k. 136-136v, k. 215-215, k. 277-279, k. 348-350, k. 781v-782v) co do okoliczności dokonania rozboju, ustalonego podziału ról, posługiwania się przez niego nożyczkami oraz ugodzenia pokrzywdzonej D. A., a nadto współoskarżonego Ł. R. w zakresie, w jakim wskazał on, iż napadu na Bar (...) dokonali R. K. i M. G. (1), oraz wydarzeń po dokonaniu rozboju – opowiadaniu przez G. i K. o dokonanych napadzie, wspólnym udaniu się do sklepów w celu zakupu alkoholu i późniejszym jego spożywaniu (k. 342-345, k. 499-500). Ponadto miarodajne są zeznania pokrzywdzonej D. A. co do przebiegu rozboju z dnia 13 stycznia 2014 roku, posługiwania się przez M. G. (1) nożyczkami, którymi została zraniona w prawe udo oraz faktu, iż R. K. musiał widzieć, iż drugi oskarżony posługiwał się wyżej opisanymi nożyczkami. Powyższe koresponduje w pełni z dwoma nagraniami z kamer z przedmiotowego lokalu, znajdującymi się na nośniku płycie CD na k. 44, które to nagrania w ocenie Sądu są wiarygodne. Ponadto co do

wartości skradzionej i zniszczonej kasy fiskalnej marki P. określonej na kwotę 1200 zł, Sąd obdarzył wiarą zeznania właściciela lokalu Bar (...) G. M. (k. 45, k. 785-785v). Jako właściciel wyżej wymienionej kasy znał on dokładnie jej wartość, która nie była kwestionowana przez oskarżonych, ich obrońców ani Prokuratora w toku procesu, także Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania powyższych zeznań. Zeznania B. S. (2) (k. 18-18v) w ocenie Sądu uznać należy za wiarygodne w zakresie, w jakim wskazał on, iż w dniu 13 stycznia 2014 roku widział jak przed godziną 22.00 do Baru (...) wbiegało dwóch mężczyzn od strony ul. (...), jednak nie widział on ich twarzy, ani dokładnie ich ubioru. Powyższe koresponduje z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków D. C. (k. 60-61v) oraz P. C. (k. 90-93) w zakresie, w jakim zeznawali oni co do przebywania w ich mieszkaniu brata przyrodniego D. R. K. w dniu 13 stycznia 2014 roku. Powyższe koresponduje ze wskazanymi wyżej wyjaśnieniami oskarżonego R. K., a nadto M. G. (1) i Ł. R.. Zeznania świadka K. W. (2) (k. 86-89) Sąd uznał za zasługujące na wiarę w zakresie wspólnego spożywania alkoholu z R. K. i M. G. (1), zarówno w Barze (...) w ciągu dnia w dniu 13 stycznia 2014 roku, jak w nocy z 13 na 14 stycznia 2014 roku w domu, w którym świadek zamieszkuje wraz z oskarżonym R. K. i rodziną w P., ul. (...). Powyższe zeznania korespondują z opisanymi wyżej wyjaśnieniami oskarżonych w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu zeznania świadka Z. K. (2) (k. 508-509) zasługują na wiarę w zakresie jakim podał on, iż w nocy z 13 na 14 stycznia 2014 roku legitymował w związku z pełnieniem służby jako funkcjonariusz Policji na ul. 500-lecia w P. znanych mu R. K., M. G. (1) i Ł. R.. Powyższe zeznania korelują w pełni z wskazanymi wyżej wyjaśnieniami oskarżonych. W toku postępowania przygotowawczego zostali przesłuchani w charakterze świadków także M. D. (k. 62-63) oraz P. T. (k. 515-515v), ich zeznania nic jednak do sprawy niniejszej nie wniosły.

Obrażenia doznane przez pokrzywdzoną D. A. były przedmiotem opinii biegłych (k. 77-78). Ze wskazanej opinii niezbicie wynika, iż pokrzywdzona wskutek omawianego zdarzenia doznała rany otwartej uda prawego, która mogła powstać w okolicznościach i w okresie wskazanym przez pokrzywdzoną. Brak jest podstaw do przyjęcia, aby przedmiotowa rana spowodowała rozstrój zdrowia lub naruszenie czynności narządu ciała na czas dłuższy od siedmiu dni, brak jest także podstaw do przyjęcia, aby w następstwie omawianego zdarzenia doszło do narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia. Wnioski płynące z niniejszej opinii Sąd w pełni podzielił, bowiem opinia została sporządzona przez specjalistów z danej dziedziny, posiadających odpowiednie kwalifikacje, przy zastosowaniu właściwej metody badawczej. Nie była ona poddawana w wątpliwość przez strony, Sąd także nie znalazł podstaw do jej kwestionowania.

Pozostałe dowody nieosobowe w sprawie, nie omówione wyżej, Sąd uznał za w pełni wiarygodne jako sporządzone przez uprawnione podmioty, w przepisanej prawem formie.

Poczynione ustalenia dały podstawę do przypisania R. K. czynu polegającego na tym, że w dniu 13 stycznia 2014 roku w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach uzgodnionego podziału ról, na terenie Baru (...), grożąc – poprzez demonstrowanie narzędzia - D. A. użyciem wobec niej niebezpiecznego przedmiotu w postaci ostro zakończonych nożytek oraz stosując wobec pokrzywdzonej przemoc w postaci popychania i szarpania, zabrali w celu przywłaszczenia kasę fiskalną m-ki P. o wartości 1200 zł na szkodę właściciela baru (...) oraz usiłowali zabrać na jego szkodę pieniądze, przy czym zamierzonego celu w postaci zaboru pieniędzy nie osiągnęli, gdyż w kasie nie było pieniędzy, a nadto M. G. (1) w trakcie stosowania przemocy wobec D. A. uderzył ją nożyczkami w udo, powodując u niej w ten sposób obrażenia w postaci rany kłutej otwartej uda prawego, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni.

Przechodząc do analizy prawnokarnej czynu, którego dopuścił się R. K., Sąd uznał, iż czyn przypisany oskarżonemu **wyczerpuje przedmiotowe i podmiotowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 kk.**

Zachowanie sprawcy przestępstwa rozboju z **art. 280 § 1 kk** polega na kradzieży, czyli zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu jej przywłaszczenia, z użyciem przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo skutek doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Rozbój stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, ze względu na specyficzny sposób jej popełnienia. Dla bytu przestępstwa z art. 280 kk niezbędne są dwa elementy pozostające ze sobą w ścisłym związku, a mianowicie przemoc

wobec osoby lub groźba jej natychmiastowego użycia, doprowadzenie do stanu nieprzytomności lub bezbronności oraz zabór rzeczy celem jej przywłaszczenia. Ten ścisły związek między tymi dwoma elementami działania skierowanego przeciwko dwóm różnym dobrom (zamach na osobę, zamach na mienie) polega na tym, że zamach na człowieka jest tu tylko środkiem do realizacji głównego celu, jakim jest zabór mienia. Innymi słowy sprawca stosuje przemoc, groźbę po to, aby przełamać lub uniemożliwić opór posiadacza przedmiotu kradzieży i dokonać zaboru mienia wbrew jego woli.

Kwalifikowana postać rozboju wskazana w **art. 280 § 2 kk** polega na wypełnieniu przez sprawcę znamion z § 1 oraz dodatkowo posłużeniu się przez niego bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działaniem w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem środkiem lub sposobem.

Współsprawstwo może występować zarówno w postaci wielosprawstwa (współsprawstwa równoległego) kiedy każdy ze współdziałających sam wypełnia swoim zachowaniem wszystkie znamiona danego przestępstwa, jak i w postaci współsprawstwa właściwego, w przypadku którego realizacja wszystkich ustawowych znamion czynu zabronionego następuje dopiero wskutek złożenia się zachowań wszystkich współdziałających. O tym, że rola danej osoby jest istotna świadczy zwykle hipotetyczne przyjęcie, że przez odstępianie od tej osoby od działania przestępstwo w ogóle nie zostałoby dokonane lub byłoby dokonane w inny sposób. Kryterium pomocniczym są takie okoliczności, jak wspólne planowanie przestępstwa i dokonany wspólnie podział ról oraz późniejszy udział, na równych zasadach, w podziale zysku.

W realiach niniejszej sprawy R. K. w ramach uzgodnionego podziału ról z M. G. (1), zabrał kasę fiskalną marki P., w której sprawcy spodziewali się znaleźć pieniądze, podczas gdy M. G. (1) groził D. A. poprzez demonstrowanie ostro zakończonych nożyczek oraz stosował wobec niej przemoc w postaci popychania i szarpania, a nadto uderzył ją przedmiotowymi nożyczkami w udo. Jak omówiono wyżej R. K. musiał widzieć, iż M. G. (1) posługuje się niebezpiecznym przedmiotem w postaci ostro zakończonych nożyczek, a co za tym idzie musiał posiadać świadomość użycia ich w celu zastraszenia D. A. przez M. G. (1). Jednocześnie zdaniem Sądu, co niezbieżnie wynika z nagrań z monitoringu przedmiotowego lokalu, R. K. nie mógł widzieć, że podczas szarpaniny pomiędzy M. G. (1) i D. A. doszło do zranienia pokrzywdzonej.

O tym, iż przedmiot jest podobnie niebezpieczny jak broń palna i nóż decydują jego stałe właściwości, które sprawiają, że z jego użyciem wiąże się zazwyczaj niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia pokrzywdzonego, a narzędzie jest szczególnie przydatne do zadawania ciosów bądź też do powodowania w inny sposób obrażeń ciała. Narzędzie wykazuje stale tę właściwość, gdy przydatność do zadawania ciosów lub powodowania obrażeń ciała łączy się z przeznaczeniem danego narzędzia lub też z jego naturą. O tym, że przedmiot jest niebezpieczny w takim stopniu jak nóż czy broń palna wnioskować należy m.in. na podstawie takich cech jak kształt, wymiar, ciężar, twardość materiału, zdolność do przebijania, przecinania. Chodzi o te cechy przedmiotu, które sprawiają, że wykorzystanie zwykłych funkcji lub działania przedmiotu przeciwko człowiekowi spowoduje powstanie realnego zagrożenia o równowartości odpowiadającej użyciu broni palnej lub noża (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 października 1998 roku w sprawie IIAKa 152/98; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 sierpnia 2002 roku w sprawie II AKA 157/02 Prokuratura i Prawo 2003 /4/24; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 października 1999 roku w sprawie IIAKa 246/99 Prokuratura i Prawo 2000/10/28; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 października 2002 roku w sprawie II AKA 80/02 KZS 2002/5/46; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2003 roku w sprawie I KZP 13/03 OSNKW 2003/7-8/69). W sprawie niniejszej nożyczki, którymi posługiwał się M. G. (1) stanowią w ocenie Sądu inny podobnie niebezpieczny jak nóż przedmiot. Decydujące o tym znaczenie miały cechy przedmiotowych nożyczek jak ich kształt, twardość materiału, z którego były wykonane, zdolność do przebijania i przecinania.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń faktycznych, będących konsekwencją oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie może ulegać jakimkolwiek wątpliwościom fakt działania oskarżonego R. K. w zamiarze bezpośrednim, tj. fakt, iż oskarżony chciał dokonać przypisanego mu czynu zabronionego – zaboru mienia w postaci pieniędzy znajdujących się jego zdaniem w kasie fiskalnej, zaś użycie wobec pokrzywdzonej ostro zakończonych

nożyczek przez drugiego sprawcę – M. G. (1) stanowiło środek zmierzający do osiągnięcia tego celu i było wyłącznie ukierunkowane na ten cel.

Wymierzając R. K. karę, Sąd miał na uwadze, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego oraz by uwzględniała zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art. 53 § 1 i 2 kk oraz art. 54 § 1 kk.

W ocenie Sądu stopień szkodliwości społecznej przestępstwa przypisanego oskarżonym jest znaczny. Dokonując takiej oceny, Sąd miał na uwadze rozmiar wyrządzonej szkody, współdziałanie oskarżonych ze sobą, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób zaplanowany i przemyślany.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił z drugiej strony jako okoliczność łagodzącą młody wiek oskarżonego. R. K. jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk. Zgodnie z treścią przepisu art. 54 § 1 kk, wymierzając karę sprawcy młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby go wychować. Dodatkowo jako okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego wskazać należy jego wcześniejszą niekaralność (k. 318) oraz fakt, iż przyznał się on do zarzucanego mu czynu, współpracował z organami wymiaru sprawiedliwości w toku całego postępowania karnego oraz szczerze wyraził skruchę i żałował swojego zachowania. R. K. ponadto przeprosił pokrzywdzonych, zobowiązał się do naprawienia szkody i zapłaty stosownego zadośćuczynienia.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 60 § 1 kk Sąd zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary wobec R. K. i na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 60 § 1 kk, § 6 pkt 2 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Przyjmując, iż R. K. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd na podstawie art. 33 § 2 i § 3 kk orzekł obok kary pozbawienia wolności także karę grzywny, aby uświadomić oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw z chęci zysku oraz aby wyrobić takie przeświadczenie również w świadomości społeczeństwa, kierując się względami prewencji indywidualnej oraz generalnej. Ustalając ilość stawek dziennych grzywny Sąd brał pod uwagę, aby wyżej wymieniona kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, natomiast przy ustalaniu wysokości stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego. R. K. był zatrudniony na umowę – zlecenie z wynagrodzeniem 10 zł brutto za m² kostki brukowej, której układaniem się zajmował, nie posiada on także majątku. W związku z powyższym Sąd skazał go na karę grzywny w wysokości 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł.

W realiach niniejszej sprawy względy wychowawcze oraz postawa oskarżonego przemawiają za koniecznością wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk. Dyspozycja art. 73 § 2 przewiduje obligatoryjny dozór w okresie próby wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego, dlatego na podstawie wymienionego przepisu Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora.

Pokrzywdzona D. A. w dniu 30 lipca 2014 roku (data wpływu) złożyła wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia od M. G. (1) i innych, który sprecyzowała na rozprawie głównej w dniu 17 grudnia 2014 roku, w ten sposób, że wnosiła o łączną kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia od obydwu sprawców. W związku z tym, iż art. 46 § 1 kk przewiduje, iż w razie skazania sąd na wniosek pokrzywdzonego obligatoryjnie orzeka obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości lub w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w realiach sprawy niniejszej Sąd orzekł wobec R. K. obowiązek zadośćuczynienia w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) zł na rzecz D. A.. Na podstawie art. 72 § 2 zobowiązano także R. K. do częściowego naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz G. M. kwoty 600 (sześćset) zł w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. Kwoty powyższe stanowią połowę żądania D. A. i połowę wartości kasy fiskalnej wskazaną przez pokrzywdzonego G. M., bowiem czynu, za który R. K. został skazany w niniejszym postępowaniu dopuścił się on w formie współsprawstwa z M. G. (1).

Ponadto na podstawie art. 63 § 1 na poczet orzeczonej wobec oskarżonego podlegającej wykonaniu kary grzywny Sąd zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 stycznia 2014 roku do dnia 7 marca 2014 roku, przyjmując, iż dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Na zasadzie § 2 ust. 3, § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.) należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. S. (2) kwotę 2214 zł (dwa tysiące czternaście) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną oskarżonemu R. K. z urzędu.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 624 § 1 kpk, art. 626 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 - z późniejszymi zmianami), gdyż z uwagi na sytuację materialną oskarżonego Sąd uznał, że obciążanie go kosztami procesu będzie bezcelowe i zbyt uciążliwe. Orzeczone wobec niego obowiązki zadośćuczynienia i częściowego naprawienia szkody stanowią już w ocenie Sądu znaczne obciążenie finansowe. Dlatego R. K. został zwolniony od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w sentencji.